

הַלְכֹות שְׁבָת סִימָן שָׁג

184

ח שׁ שׁ סָמַךְ אֶבֶן
לְרֹאשׁ אֶלְעָלָה טׁ שׁ
מִמְּנָה אֲ (כֵּן הָאָ
בָּרוּךְ רַקְעָלְגָּשָׂה אַלְ
מִשְׁלָשָׂה בְּזִבְחָתְךָ
בְּמִלְחָמָה) יְסִים
בְּמִלְחָמָה כְּשֶׁ בְּקָרָא
וְפִרְשָׁרָה שְׁלָמָה
לְבָנָיו בְּמִלְחָמָה בְּקָרָא
בְּמִלְחָמָה כְּפָרָה הַרְמָםָה
הַקְּרָשָׂה מִשְׁמָרָה
בְּקָרָא בְּפָרָה לְאַלְמָנָה
וְבָרָעָה

(ג) באנו פבנומע גראן פלאז אונטראיו פלאז אונטראיו פלאז אונטראיו גראן פלאז אונטראיו:

נאר היטב

לעשותה בראופטה

(ט) אף דינן מה שהרולק על הכהבר אינו בורו קומתת להקל בקהל עירא אבנאה פשות גוד הגה שון פדרה הקפניא דזון לירין צורוטאות, ואבנארם גם בקספר הרעה. וזה שיברא אבנארם שמי קרא לאיש לרודוקה בבל, אבל פקונ אמרי טפהה אסלאמיים היניין דרבנן ארבתקם דרבנן, לא צויר לסתות מבקבוקים: (ט) ולייש: (ט) וכן קפונם קאי-א-דרה אהא עוזלה: (ט) ורשוי: (ט) מאנא-ארכטם ווילט-שנטה בסיס הרטופת: (ט) פאן-ארכטם בסיטין שהעריקון מג, ובהיראותה מה הרטופת-שליטה והדריש רפי קראנא אען: (ט) נאנ-ארכטם, ווילט-שיידר דשגב דרבנן. יי' ארכט-הרטופת דרבנן פאן-לירר כבבון, בין-זון שפדרה פאן-חד מובנערת. דבבונת-הרטופת כבוי גאנ-ארכטם: (ט) גאנ-ארכטם יי' ארכט-הרטופת דרבנן אל האחלה חד עשרה שנים מבור, שס באנ-ארכטם, ואון-טס, און-טס, (ט) פאן-ארכטם, וכן פאן-הרטופת-שבטה, אבל קומם קראנה דבב נאש מפרט לאכלה חותם וצער רוחה בסוכבטי, ווילט ארכט-הרטופת דרבנן יי' שורא דריך ברכבתה לה, וזה השין יי' בגאליט ווילט שטפ-וילט ווילט הוא רון שטפ-וילט.

עמ' ז עזרא

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@terah-box.com

הלו^תכות שבת סימן שג

ביאורים ומוסיפים

משמע שביות השיער להויר אביל' כשיידע לה שאינה מעוברת, אין שקר היא סגולתה של אבן התקומה שמיולה מעבשו על איה תפיל אה השער לנטח עבר.

[משנ'ב ס'ק עט] הַכְּבָשׂ בְּקָר לִפְתֹּת אֶת צְמַפְתָּן עַל־יְדֵי צְבִיעָה (הא צבב אֲלֹת⁽⁴⁸⁾ ור', דר' בק' ליפות את צמפתן) אֲכֵל אֲישׁ שָׂעִיר זְרֻבָּבָקָה לא קְפָרָ צְמַפְתָּן⁽⁴⁹⁾.

(48) ולגבי צבירת הפנים בסרך לבן, כתוב החוף החים (ס'ק ג) ואסדים, ואין הベル בעין ובון אהום, וכן כתוב בשווית אנגרוד משיח (אורה חד' סי' ב), וכן לעשרה בלבב לנו צילה שבלטה לעין ולחיק האנומאה הטבshi של העור, כתוב בשווית מוחת מהדק (ח' סי' קך ברכשו) שיש בה משום מלון או משום צובג מאידך, בשורת שבת הלוי (ח' סי' לג' ס'ק ג) כתוב שאין בו לא משום מלון ולא משום צובג.

(49) ולטיט לך' על העצפרוניים, דעת הגרשייז אויערבך (אהול שרה פיד הע' ריא'ו) שיש להחשש בוה לאוטר תירה של צבען, בין שרגולים בכר, והוא דבר שומר לומן, והיהה מעדרה שתשרור הליקה, קיימת המירה, ואך בליהקה שקובפה, דערו (ששב פיד' דע' קבב בהג' והמ' שיש איסור צובע, בין שמבריך ומושחה את צבע הציפורן, ור' ס'ק ג) ואסורה למאטה דמשמיב לפקן (ס'ק שבי' ובשהנ'ץ שם ס'ק ח'ו) שאסורה למשוח געלים בשמן ס'ק ט' וחומר להשחירן על ידי קר, ווש בהה משום איסור צובע [מלבד איסור מעדך].

(50) ואפיל' אם מעבירה על פניה קרק בעקב הפנים רק כדי להסתיר נקודות וכוכבים, דעת דרג'ן קריילן (ח'ו שנ' ח'יא פיט ס'ק ט' סי' א) שוחש הדבר בגביה, אסורה לעשות כן.

(51) ולגבי נוריות אבקה פורדה על הפנים, כתוב בשווי אנגרוד משיח (אורה חד' סי' ב) שאם אבקה יבשה הי'ו, ביך שניינה ברכבת לפנים ואיה מתיקיות ומן ר'ב, אך זה נשב צובע ווותה בון הא לבנה ובין אם יש בה צבע. אך למושחה, רבב (שם) שיש להזיר מלחת אבקה אללו, ואפיל' בשן בעקב לבן, כיון שבדרך כלל רוח האבקות הנמנחות לתמיהוך נשים נשעות על בסיס שניינו, מש מוקן שמהליכיהם לומן, ומילא יש ברין החש צבע, ואין להזיר אלא באבקות שעיניכן מורה שאין מתיקיות, בגין אבקה נוריתת אאלך' גונשית כל' שמנתת אסיה תחקמת. וכן דעת גנרייף שיינברג (זרהדייש בערטא) שיתול לחקל באגדה שאינה נברכת בכל'.

מאייד, דעת הגרשיז אויערבך (ש'ב פיד הע' קח ובחר' ג' שם) שאסידר את פניה ונוריות אבקה פורדה אפיל' בשאייה נדבקת היטב, שכינ' שלעתה כמה ראשונים איסור מהתורה לעשות מלאכות בשבת אף בשאייה מתיקיות להמדיד וראיה שעשה' (ס'ק סח').

וכן כתוב בשווי שבת הלוי (ח' סי' לג' ס'ק א) שבאבקה שיש בה צבע שיש איסור צבע מואורייה, רובייא וראייה לדבר מרבנן ואהה בהיל דיד' מושם בוועע, רובייא וראייה דרבנן שפקד הרישע שאסידה האשה לוחת את פניה בבקב בין שעוזר פואים, אך שאין הצבע נודם לעור,ammen, דעת הגרשיז שיינברג (שם) שאין להביא משם ראייה, כיון שהצבע גורם לעור עזמו שיאודים, מה שאין כן בפירושה שאינה נדבקת לעיר וו' לא מושחה את צבעה.

(52) אכן בזמנינו ובמקרים שונים דרכם של אנשים בכר, כתוב בשווי גנחת יצחק (ח'יא סי' פ) שאסורה להם להעביר סרך.

[משנ'ב ס'ק עט]
ונא פשנ'ען לן זאג זאך דורך מלביב'ש הווא⁽⁵⁰⁾.

(42) ואט' תבכה גם את עיניה, דעת הנרב קרייל' (חוות שני היד פפייה ס'ק ב' שיש לדיק מדבר המשיב שאן זה דרך מלבען, ואסורה לנטח קר, ולגון איש הלبس תרלה על פניו, הסתק שם והאם נוחש הדבר בדרך מלובש עבורה, ויהיה מותר לנטח בה.

[משנ'ב ס'ק עט]

לכן פגעי ביה יחויד אפלו ולשבת אתקת⁽⁵¹⁾ וכו', אא' יקעה לפק' לשלטס⁽⁵²⁾. (43) הדש'יע לנקן (ס'ק ב' שיח סכ'ב) הביא שוי' דעות אם בדבר שרוכו בכר ציר יהוד לעולם או שמועל יהוד אפלו לשבת אחת, והמשיב באן סתם בריגת המתוקלים שמועל יהוד לשבת אחת, וכן כתוב בשעה'ץ לנקן (ס'ק ב' רינ' סי' ז). אענמ' לנקן (ס'ק ג' ז) כתוב שאין למקון לחקל בהוד לשבת אחת בדבר שרוכו בכר, אלא בזמנים חזוך.

(44) ואט' רוגל להשתמש בה באופן זה, כתוב לעיל (כרי' רינ' סי' ב') לעין התמנה מוכבן, שאם רוגל לדמון בדם, פק' מהחין שם מועצה אפלו לאח' הוור כלל. ובשם הביז' ברב', שאף רינ'ות של שווי פעמים נחשבת ברגילות.

[משנ'ב ס'ק עט]

דשב איזיל מפה אסור טלקטל⁽⁵³⁾.

(45) וההוויא (אודה' סי' מב ס'ק ג' צ'ד' שיש צורו שוק אבן, שחדר לחדרה, וגם אין לך שיטוש אח'ו, מועל יהוד לנעלם לבצל מפנ'ה שם מוקצת, אבל מטבח, כיון שיש לו תשיש בוגר, הריגל'ת היא אם' כשפוייחדים רוחו לשימוש הבגד, הורום לא-ר' מן' ומושתמשים בו מבוגע, ולא כותבsel מונע שם מטבח בשפטתונ'ם בס' לער' הבגד, וכן איזיל בשמייחו לעלם אין בצל מונע שם מוקצת.

והוכף החד'יא (שם), שיש לימרו שאף מעשה לא מטבחן המטבח

שם מוקצת, ומה שפקד השויע שאם פרפה על המטבח שבח' מותר לנטח בו בשבר, רינו' מושס שאין הבגד געשה בכיס למטבח ומותר לטלטל את המטבח מן הצד על די' דג'ר. ולפיך

אם פרפה את המטבח על הבגד מעבר שבת ושוב הסיריה, אסורה לטלטל' בשבר, כיון שלא בטל מונע שם מוקצת על די' פרפה זו.

[משנ'ב ס'ק עט]

מפני שנראה כצעקה להוציא בשתך⁽⁵⁴⁾.

(46) והובחר מפתח תחגורתו באין שימוש בכל' מן החגורה, דעת הגרשיז אויערבך (ש'ב פיד' הע' קא) שאם מובחר ברכ' שיחיה שם כל' השבת בחקל מן החגורה. יכול' לצעת עמר אף לדשות הרבים, אבל אם בונגו רק לדבער את המפהח למקים אחר, דומה הדבר לין הופרעתה המחבר כאן, ואין ליצאת עמו אל' לר'כמלה, אך לא לרשות הרבים. וראד מה שבתבנ'ו לעיל (ס'ק מ').

[משנ'ב ס'ק עט]

אלא ש'ו'ש'ש'ש' שא' ת'ע'ב' ות'פ'יל'!

(47) ובשידיעת חודאדו שאינה מעוברת, כתוב דפט'ג' (משנ'ב סי' ס'ק ג' י) שלא תצא באבן הקומת, שהרי אין לה כל' סיבה לנטח בה, ובירוא, שמה שבתב השע' אפלו לא הנעה, כונתו בשאייה, ברור לה שמנעבהה, שמיורת לעאת מספק שמא דיא מעוברת, וכן בתב הארכות חירס (פ'ינ'ק'א, סי' ח'). דעת הגרשייז אויערבך ונשפת אברהם ס'ק א' ומש'ב' פ'ם הע' ב' שמלאן המשני

הלוּכָות שְׁבַת סִפְמֵן שָׁג

ביבורים ומוספים

משום קושר, כרב האור שמה (שם) שכין שהשעות בול' יונקו מהראש ומהברור שם ייחוי, לא שייכת בה קשייה. והעת הרוג'ן קרולין חוט שי חרב לילד סיק⁽¹⁾ שאכן בקלויטה שעורה משום קשר מסוים שתרם קלויטה העיר הוא קשר שאינו קלירמא כל, וכן בה איסור לשורר [מכובאר בשורר ל�מן; סי' שי' סיא]. ובשותית שבט דליי (ח'יא סי' אק) כתוב, שקלויטה העירה אינה דומה במוחותה לתחוליה הבלתי. שקלויטה העירה היא בין מעשה דברך לרבע, ובכן אשה שורקה להתפות בך.

(2) אסורים במשיבי ל�מן (סי' שכ ס'ק נח) כרב, שיש חילך בן איש שאן ורוכ לצבוע, ובכן אשה שורקה להתפות בך.

ובנישס שדרוק ללבוע שפטוותה, ר'נית הרוג'ן קרולין (ח'וט שני) ובנישס שדרוק ללבוע שפטוותה, ר'נית הרוג'ן קרולין (ח'וט שני) פיט' טוף ס'ק א) שיש לנו אם מורה לדין לא כולל מאכלים כאלו שופט רישא שצובע את שפטוותה, בין שאצלן נחשב הדבר דורך בכעה. ואידך, הקצתו דשלוחן: סי' קרו בהדש ס'ק יט) בתב, שכין שצובעת השפתיהם ברוך ז' גשישת ברוך קלול שאיינו אסור אלא מודרבנן, ועוד שנחשב הדבר בפסיך רישא דלא נירה ליה, יעד שעישנה בן ברוך אפיקלה ולא ברוך מלאה, ועוד שנשנית העיבעה כל אחר זו, יט להתריר לעשו, בן בכתיהלה בצרוף כל הסברות הללו.

(ג'ונש'ב ולידנברג).

(45) ולהרוי ספרי המשמר ומעדיר את ההכוורת. דעת הגרשוי אוירברג (שביב פיד' הע' ובהג' שם) שאסור לעשיטה כן משום בינה, הן בשעתים כן על שימוש טبعי והן בשעתים כן על פאה נסירה. אף שכובב הושניב שפאתו כביה אין ממש טיבם. מ' אין דעתו להקל אלא בדבר העשו לסתורו בזדים, אבל בדבר העשי אין תקיקים, יש לאסור מזון ביןין בבלב, ופעולה החספרי על השערות, אף שבמשך המהן התקובל בעזמה. מ' מונעת על מנת להתקיקים (46) ובמקומות שונים נהוגה ומחרורה על עצמן, ויש אהה הרחמה להקל, כתוב הדורמי מטה (אות ז') שיש למחיית בידה הרוג'ן ולידנברג).

הלוּכָות ס'ק חט

אכ'ין פשע פה שצובן שצובן קהנטס אנט' ז' ז' בז'ם פשעת' (ח'וזה⁽⁶⁰⁾). ובבריה לילמן (סי' שם צ'ד דיה במשקן) הביא את דעת הרשבאי שלענין כריבבה אין צוין שיאה והכתבת העשמד לעולם, אלא יי' בכתוב המתקיים ומון מון בספרי היחסנות. וראה שרבבו שם.

הלוּכָות ס'ק פט

קדמי לסתורו⁽⁶¹⁾.

(61) אך לחסיר את הגומי המכוזק את קלויטה השער [כמו שמצוין ביצהות קלויטה המוזקמת בסוף ע' יי' טמי], דעת הגור'ן קרולין (ח'וט שני ח'יב פלו' טוף ס'ק ט) שבחאנן וקלויטה נפתחה מודע עם הסרת הגומי, אין זה מחייב סתייה ומורה, וכוה שנדחתה השערות לאחר מכן מכון עז' דיה הלהבה ובו, אין זו אלא סיטהה כלאה דיא.

הלוּכָות ס'ק עט

קדמי לסתורו⁽⁶²⁾, אין בנקפ'ס' בטוף ארכ' פשעי בפלחה כ'ז'. מה שכתב שכירות הקלויטה 'דומיה' במלודת בצעע, אף שכירם'ס' (שם) כרב ששתירא קלויטה דיא ורוליה של ברגז, העם הוא שאגן מדבר ע' סירוט לילית פאה נכנית, ומפני שהלטיראה איננה אסורה אלא מודרבנן, בין שאינה עמודת להתקיקים, כך גם סיטהה איה אלא מודרבנן, אלא שדומה היא לתולודת ביצע (הרוג'ן ולידנברג).

הלוּכָות ס'ק פט

משם קחש קלישר⁽⁶³⁾.

(63) אמג'ן הקצתו שלוחן (סי' קמו ברכה'ש ס'ק בא) כרב, שבאו המשך במילואים עמוד 29

שעה'צ' ס'ק סה

שחטוק דיש' איזה רוק לעטפין, שבקה גט באלה עאה דאי' ז' ז'ן אוצ'טוקה קבק'ג⁽⁶⁴⁾. אמג'ן במשיבי ל�מן (סי' שכ ס'ק נח) כרב, שיש חילך בן איש שען ורוכ לצבוע, ובכן אשה שורקה להתפות בך.

ובנישס שדרוק ללבוע שפטוותה, ר'נית הרוג'ן קרולין (ח'וט שני) ובנישס שדרוק ללבוע שפטוותה, ר'נית הרוג'ן קרולין (ח'וט שני) פיט' טוף ס'ק א) שיש לנו אם מורה לדין לא כולל מאכלים כאלו שופט רישא שצובע את שפטוותה, בין שאצלן נחשב הדבר דורך בכעה. ואידך, הקצתו דשלוחן: סי' קרו בהדש ס'ק יט) בתב, שכין שצובעת השפתיהם ברוך ז' גשישת ברוך קלול שאיינו אסור אלא מודרבנן, ועוד שנחשב הדבר בפסיך רישא דלא נירה ליה, יעד שעישנה בן ברוך אפיקלה ולא ברוך מלאה, ועוד שנשנית העיבעה כל אחר זו, יט להתריר לעשו, בן בכתיהלה בצרוף כל הסברות הללו.

[משויב' ס'ק פט]

לטוח על פנינה⁽⁶⁵⁾.

(64) ואף שיזוף הנוגף בוגר השמש במטרה ליפונו, כרב בשוריית מנהת יצחק (ח'יה סי' לב) שאסור בשבת, והביא ראייד ממה שכירב החשייע שאסור לטוח את הפנים במקץ כדי שבסטרו ויאידם דברשו. על שיזוף הנוגף בוגר השמש לצרכי רפואה, וראה מה שכתובנו ל�מן (סי' שכח ס'ק קל).

[משויב' ס'ק פט]

קלקען⁽⁶⁶⁾. מזרבן, משם דרכ' קבנין⁽⁶⁷⁾ וכו', בשער לא קש'ב ארגה ממשום זה הוא קח'ב'ר באל'ז'ז⁽⁶⁸⁾ וכרכ', אף דאי' בז' מ'ש'ס בזונה⁽⁶⁹⁾ וכו', ומכל מקום נראאה קדאי לאחותה במקומות שלא יש'קעו לנו⁽⁷⁰⁾.

(65) וכן בלבועה שערות נושאים, כתוב בשווי מדרושים (ח' סי' נ) שאם אנו שאר' שמילשין השושיע אסור לקלוע האשה שער'ה' משמען שלאייש מטור, אין זה אלא במקום שאין דין הר' האגשים ללמנ' שעורחותם, אבל במקומות שם האגשים קולעים שעורחותם, אסור אף להט' לעשות כן.

וסילסיל שערות, כתוב בשווי מדרושים (ח' סי' נ) שאם אנו נעשה דרך קלויטה מודר' לעשותו בשתי. פואר, בשוריית מנהת יצחק (שם) כתוב שרילדים' קבנום שדרוק לסלסל'ת שעורחותם, שרך עין אב אפשר להתייה, שאף שאינו מעשה קלויטה, מ'ם מותליים הוא על ידי הסוכות שנוצרים בעורחותם.

ולענין סלסול הפהות, כתוב החקאות השלחן (סי' קמו ברכה'ש ס'ק כא) שיש למד' זב'ת על העשיטם כן, שכין שבדרכ' בל הפהות מסולסלה' במקצת מעוד' יומ', אין לאסור לגמור את הסלסול בשחתה, ובען מה שבכתב החשייע ל�מן (סי' שע' ס'ב' טומס'ים על אהל עראי' בשחתה וכן דעת הגרשוי אוירברג וכמי' המאור ה'ב' מכוב' לב' לאת ע' שאמ' אס' פסאות מופדרת ומפוררת למגד' אין לסלסל', אך אם מסולסלה' אין במקצת תותר לאגד' או'ת סלסל'. והויסק'ת שמויר לעשות כן אף אם חן רוטובות' ואין לדוחש סלה'ויה, וואה ש'ה'באו' בעים הדר'ר, כין' שע' באן' תיר' ודר'ן', שעורי'ה' סחוט'ת שיר' דיא' פשיך' רישא דלא נחא ליה).

ודעת הגור'ן קרולין (ח'וט שני ח'יב פלו' טוף ס'ק ט) שיש חילך בין סלסל' ק' שא'ין חשב אלא כהורק'ת שעורה', שהחשוע הדר'ר והויסק'ת דרב'יא'ה' שיש' איסרים, וכן סלסל' גונשא'ה' דרב'ר האיגונם שנחשב בקלול'ת שעורה', וככלוי' עלמא אס'ר.

(66) ומה שאין קליעת שעורה' דרא'ה' אסורה מהמת מלאת' קושר, לשיטת הרוב'יס' (פי' מהל' שבת ה'ה) שהפוזל חבלם חיב'.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

ג'ג באר הגולה

גאנדר הילכה

שער הצעיר

הַלְבּוֹת שְׁבָת סִימָן שֶׁג

המשך מעמוד קדום

מידיאו, ולכן מוחר לנשימים לגאת עם חבשיטוין להחילה אף במקום שאין בו עירוב.

ועת הגיגין קרילין (חותם טען חד פפ"ח צ'ק ב'). שבומגען [אמ'] הגלים ללבוש בכיסטים רק בשבותות וכדו, אין את טעם ההתר שכבוגר וורמייא שיכן שהגבישיטים מציעים אין לווש שם וונבאג המשים להראות אותם לחבירתוין, אלא אדרבה כוים הדרך להראות את תכשיטין להחרותוין, וכן אין להקל לאטת בתם לחצע שאינה מוחבתת אוול אין לפחה בני שיזאת בהם. אמנם, בביה ובצער המעורבת דערעו (שם) שיש להקל, לפי שיש לנויר על הדעה הראשונה המבאות בשוע' שלא גור חכמים על טלטל ביתם בחצר מורה.

השווע לדעה המחייבת, ולכן התויר לאאת בכל ההבשיטוין ברחוותת שלוה (40) ואך לענין שביזות בהמותו, שווין וזה שאטור ליצאת עם ביחסו לרשוט הרבים עם משי נויש המתירים בכרמלטהן, כתוב רקמן (די' שדי סייא דיה ופוקף) שיש להרעת הטסורים שרשות הביבים שלנו נשבת רשות הרבים מהתיויה, אף אין בוקעט בה שישי ריבואה.

[גנוי זיה כ ב מה]

משמע זיין סוקין על הפערים פללו קל'ק⁽⁴¹⁾. ועת החוועא (ארכות ורבנו חי' א עמדו קל'ו) שכון שבת המשיע שבר והני הוישים, בודאי שבר ונפלחה ההלהבה וכך דנא

הַלְבּוֹת שְׁבָת סִימָן שֶׁג

המשך מעמוד צג

[שענ"ץ ס'ק עט]

קי' גזוק' עורות מהשים אפר-ישראל' טלא קי' אדריכן לאק'ר, וכן גם בקב' קההחווי קר'ן⁽⁴²⁾ וכו', ואקם אסינא לאלי עלאה של קז⁽⁴³⁾.

(66) וכחוב ביביה ללקן (ס' ט' סי' דיה וורייב) שבמה מנועל והאשנום סובדים דעתה הריב'ש, תשחרר שם סחט להלהבה דעתה זו, ושלא בדרכו הגירא בביואר השיעו' שם (הגריש וולדנברג).

(7) אומום במושביו לעיל (ס' רס ס'ק א') בתה, שבסוקיר דישער טה מושם אטור דארדייטה.

[שענ"ץ ס'ק עט]

הה קא' גזוק' שאינן טפיך פק'ריה פק'ז'ו⁽⁴⁴⁾. (68) וככל העמוד אף לדרוקה השערות, כתוב בשורת אגרות משה (ארכ' חיב סי' עח) שלישתו האמור מרכבי לא יועל לחדר לשבת. אך היכיון, שאט' קעה להשא כי' כו', אפשר לשבת שבחברת הרואה וב לדרוקה שעורת האירה גאל לאן לסרך בה שבשה, שלא הוחזר לעשו' בה אלא ותיקן מועטן.

[ביהיל דיה ללחן]

ה'קה'ב' השערות זו בז' ולחפשין על הראש, זה זוקה בבקע⁽⁴⁵⁾. (69) אך לבגי סוכת השערות בשמן שיר לאל העברת מס'ך, דעת הרשייא אוירעך (שביב' פיד' דה' קס' – קכח) שטהור לששת כו באונן קא' וועש שמא יבאו והובר לזר' טוככו, תל'ן וווער שלא תשפוך שטהור שטמן רב על ראשה. ואם שפכה כמות גודלה במקום אחד בשערותה, דערעו (שם) שאטור לה לא העבר את השטן שבשלב בשיר מוקם למקום, כיון שיש בז' אטור סחדטה. על הנותר המהויבור, ועד שכון שנם המיעט המהויבור נתען וווער, משבב אט (ס' פב).

זרע [שהוא המקור לעה זה, כמביא ברמ"א] ממשמע שהאיסור להחליל שעורה אני מהמת השולישיא, אלא מוספה איסור בנה. וטוויל אהה ובירה, דעה הנורשאי אוירעך (שביב' פיד' דע' קב' וcoh' שם) שלדעת הרשייא (ס' שלו סי' ב') שאטור לבדר בגודים במכובדות העשויות מקסמן, שבאו ישתברו הקסמן, גם בויה יש לאטור, שמא יתליש שערת מפהאה, אך לדעת המתירים לבדר בגודם זאהה בהיל שם ריח' דה' שלא). לבאורה שה'ה' לא לסק' אט נברת. על כל פטם בבל' צייחוד לשבת, כדי לאו וודה מהו שעבדן דוחול. אמנם למעשה דערעו (ח' סי' שם) שאפשר שישיר פאה נברת אטור לכל' זאנער, שכון שעוצאות שעורה מזקזק'ו נזוב בז' האהא וויקונקו ולא קל'ק'ל.

[משנ'ב' ס'ק פה]

משום פולישית שער הגוף, קהני תולקה רגנון⁽⁴⁶⁾. (64) ומטרך ומברשת שבסוקיר רישא שמשירום שיער, דעת הנרגה'ש שיינברג (חוירושי בתרוא) שנחשבים ככל' שמלאכחו לאיסור, ואין לטלטלם אלא לצירר גומם או מקומם.

[משנ'ב' ס'ק פ]

גם בז' אס' פב⁽⁴⁷⁾. (65) ובככען והבר שערורה המודוללה טסור לתלשן והותלשן חיב, ואיל' צפ'ר'ש בעריטה וובה נזובת נזב'ה [נכבר אויל' קמן סי' פ' סי' עט], באיר הנורשאי אוירעך (שולחן שלמה שם סי' ט' סי' עט) שעכין שעדיצפ'ון צומחת מלטה תש' עיר' וויבור, והוא איט' הולש אל' אוית החלק דעלין שבר נלחש ריבבו אין לדוחשי'ו כתלשן דברי מה שלא פרש כתלוש.

הַלְבּוֹת שְׁבָת סִימָן שֶׁה

המשך מעמוד 192

מי'ם מסתיר שמויר בשאיינו מונעע את הבדפה.

(25) ואם המשאו אוינו מוקעה, כתוב בשיענ'ץ ל'קמן (ס' שלו סי' ז')

[משנ'ב' ס'ק טט]

ק'ם יושאל בעצמ'נו מגהיג' יש בלאו קכי אפור הורה, מושום קההפו⁽⁴⁸⁾, (26) ואיסטור דה, כרב לעיל (ס' רס ס'ק ז') שהוא מבואר בכחוב לא'

שאף שאטור לטלול היפכים המוגברים על גבי אלין [נכבר אויל' בשריע'ו ל'קמן שם סי' גיג]. מי'ם מורה לטלול משאיו מעל גני הבודה'ת. ועת הגריש אוירעך (שביב' פכ' הע' נח') שאך שיש שפקען בהיריה זה,

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com